

nechati jíti za sebou. Když žalovaný toho nedbal, jest to postup, neodpovídající všeobecně požadované opatrnosti §u 1297 obč. zák., tím méně opatrnosti dle §u 1299 obč. zák., již lze předpokládati u žalovaného jako hajného. Žalovaný E. tedy úraz žalobcův zavinil. Na tom nemění ničeho okolnost, že podle posudku znalců, pokud se týče zjištění na základě tohoto posudku učiněného jest obvyklou důvěřivostí lesního personálu, že v takovém případě ku zabránění nehody stačí, když se přidržuje puška do klidu daná při chůzi rukou na kohoutku nebo nahoře u hlavně, jak se v tomto případě stalo, neboť nehledíc k tomu, že stav ochozu vyžadoval zvláštní pozornosti a žalovaný tudíž by se nemohl dovolávati této obvyklé důvěřivosti, která, jak případ ukazuje, alespoň za jistých okolností jest způsobitou přivoditi nebo zvýšiti nebezpečí pro lidi, sami znalci připustili, že by bylo bývalo opatrným, aby žalovaný E. nechal jíti žalobce za sebou. Avšak také na straně žalobcově bylo zavinění. Žalobce byl v době úrazu již delší dobu v revíru zaměstnán jako lesní dělník a v tomto svém zaměstnání mimo jiné zakládal také léče zvěři a chodil na hony jako honec. Musel proto věděti, že při dohledávce za postřelenou zvěř jest zvykem stopovati zvěř s nabitou puškou, takže musel při náležitě pozornosti poznati, že v takovém případě nemůže jíti před myslivcem bez nebezpečí pro vlastní bezpečnost těla. Co předvídati mohl a měl žalovaný, to za těchto okolností předvídati mohl a měl i žalobce, totiž že žalovaný může klopýtnouti nebo uklouznouti, že při tom rána může vyjít a to za daných okolností pravděpodobně dopředu. Že žalovaný žalobce výslovně vyzval, by kráčel před ním, by se mu pes nepletl pod nohy, neměl odvolací soud za prokázáno, ale tato okolnost nebyla by ani rozhodnou, neboť žalobce nemusel takovému příkazu vyhověti a kdyby tak byl učinil, byl by jednal na vlastní nebezpečí. Ježto se nedá určit, v jakém poměru zavinění žalovaného a zavinění žalobce k tělesnému poškození tohoto přispělo, má podle §u 1304 obč. zák. žalovaný E. se žalobcem nésti škodu rovným dílem a bylo proto uznati, že nárok žalobní proti žalovanému E. jest co do důvodu po právu, avšak jen polovinou.

Čís. 5788.

Kontokorentní poměr může býti sjednán i faktickým jeho prováděním, zejména zasíláním pravidelných účetních závěrek. V brojení proti správnosti výtahu nelze ještě spatřovati výpověď kontokorentního poměru. Pokud jest ve způsobu obchodního spojení spatřovati kontokorentní poměr.

(Rozh. ze dne 23. února 1926, R II 371/25.)

Proti žalobě o 2.700 Kč a 4.492 Kč 50 h, zadané na okresním soudě, namítla žalovaná banka místní nepříslušnost, tvrdíc, že zažalované částky vznikly z kontokorentního poměru stran. Soud prvního st. l. i c e námitce vyhověl a žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud ve zjištění, jež prvý soud učinil na základě výpovědi svědka R-a a obchodních knih žalované banky, nedošel k názoru, že po vyrovnacím řízení trval mezi stranami kontokorentní poměr dále, a míní, že trval-li, byl dopisem ze dne 14. února 1925 vypověděn. Názorů těchto nelze sdílet. Zmíněný dopis uvádí toliko, že žalobkyně se vyrovnala se žalovanou, kteráž nemá nároku na úroky a provise, že vyrovnací splátky jsou přesně zaplacený a že proto žalobkyně neuznává výtah z účtu ku dni 1. ledna 1925 za správný ani co do konečné číslíce ani v jakékoliv jeho části. Podobně se vyjádřila žalobkyně v pozdějším dopise ze dne 24. dubna 1925. Kontokorentní poměr spočívá na smlouvě, jež může ovšem i konkludentním způsobem býti sjednána (čl. 317 obch. zák.), faktickým jeho prováděním, zejména zasíláním pravidelných účetních uzávěrek. Končí pak, pokud úmluva jinak nestanoví, výpovědí (srv. Staub-Pisko, výklad ku článku 291 obch. zák.). Případně pak se uvádí v usnesení prvního soudu, že v těchto dopisech nelze spatřovati vypovězení poměrů, poněvadž v nich žalující firma brojí toliko proti správnosti zasláního výtahu. Ani vyrovnacím řízením samým se na poměru ničeho nemění a ohledně onoho rozdvojení, k němuž prý došlo v říjnu 1924, tvrdila žalující strana pouze, že vyzvala všechny své zákazníky, by platy nekonali poštovními složenkami žalované banky jim dříve zaslányými, nýbrž přímo jí samé. Nebyl-li tedy kontokorentní poměr vypověděn a řádně ukončen, trval dále, pak-li skutečně tu byl. Tu pak sama žalující firma přiznává, že strany až do vyrovnání byly v obchodním spojení, že banka počítala žalobkyni každého půl roku, jak u banky zvykem, bankovní úroky a provise k tíži, uzavírala saldo, které žalující firma po každé uznávala správným, že žalobkyně ještě 13. září 1924, tedy za vyrovnacího řízení, přislíbila, že veškerý svůj peněžní obrát bude řídit na žalovanou banku a že netoliko její zákazníci v žalobě uvedení konali platy pro ni poštovními složenkami banky, nýbrž též větší počet peněz jiných jejích zákazníků došel na její účet u žalované banky. Prvý soudce mimo to zjistil svědectvím Pavla R-a a obchodními knihami žalované banky, že také po ukončení vyrovnacího řízení trvalo mezi stranami obchodní spojení a že za něho bylo u banky pro žalující firmu placeno, že firma také ze svého konta vybírala peníze hotově a dala prováděti převody na své dodavatele, aniž činila námitek proti zanáškám v knihách a upotřebením peněz došlých na její konto, vyjma ovšem částky zažalované, jež byly rovněž na jejím kontě zanešeny. Z toho pak správně došel prvý soudce k přesvědčení, že tu byl kontokorentní, t. j. takový poměr, dle něhož jednotlivá vzájemná plnění, jsouce časově vázána, se jednotlivě neuplatňují, nýbrž tvoří jen články celku, vyplývajícího z proslého účetního období a v tomto konečném výsledku zanikají (srv. Staub-Pisko na uvedeném místě). Dle obchodních knih žalované banky a svědectví Pavla R-a, na jejichž základě učinil prvý soudce svá zjištění, měla žalující firma u banky své úřední a dlužní konto, kteréž trvalo i po vyrovnacím řízení a jež téměř denní pohyb (až do 30. července 1925) vykazuje. Že poměr toho druhu nebyl

až do podání žaloby zrušen, bylo již uvedeno. Tudíž jde o jednotný poměr, nemohou proto jednotlivé položky z něho vyplývající samostatně, nýbrž jen v úhrnném celku býti posuzovány, pokud věcnou příslušnost pro žalobu zakládají (§ 55 druhá věta j. n.), a poněvadž dle tohoto svého celku tvoří částku přesahující hranici příslušnosti dovolaného okresního soudu (§ 49 čís. 1 j. n.), uznal správně, vyhověv námitce nepřislušnosti.

Čís. 5789.

Do vyměření poplatků soudní kanceláří není přípustným rekurs (§ 65 ex. ř.), nýbrž stížnost podle §u 68 ex. ř. a § 78 org. zák.

(Rozh. ze dne 23. února 1926, R II 27/26.)

Rekursní soud odmítl rekurs vymáhajícího věřitele do platebního příkazu okresního soudu v řízení exekučním. Důvody: Stěžovatel nestěžuje si do soudního usnesení, nýbrž do platebního příkazu okresního soudu ze dne 30. listopadu 1925, poněvadž exekuční orgán neměl po vyrozumění o bezvýslednosti exekuce v B. bez návrhu vymáhající strany provést nový výkon exekuce v P. a, chtěl-li tak učiniti, mohl a měl tak učiniti ihned při prvním výkonu a při jedné cestě, zejména když P. je od B. vzdálen jen 2 km, a že proto není vymáhající strana povinna platit náklady druhého výkonu. Stěžovatel pokládá se tedy stíženým postupem při vykonání exekuce. Proti postupu takovému není však přípustným rekurs, poněvadž jen soudní usnesení mohou býti napadena podle §u 65 ex. ř. rekusem, nikoliv však jednání výkonného orgánu. O nápravu lze jen žádati dle §u 68 ex. ř., a po této stránce se poukazuje na usnesení okresního soudu ze dne 14. prosince 1925, jímž stížnost tato byla vyřízena a proti němuž lze podati rekurs. O případné dohlédací stížnosti rozhodne se až po pravomoci tohoto usnesení.

Nevyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Jde o poplatky exekučního výkonu. Stěžovatel uvádí, že podal rekurs do soudního usnesení, jímž prý jest i platební příkaz ze dne 30. listopadu 1925, poněvadž výše poplatku za výkon i jeho předpis byly ustanoveny exekučním soudem při vyřízení zprávy výkonného orgánu a proti němuž brániti se stížností byl oprávněn, poněvadž jinak by platební příkaz nabyl právní moci a stal se exekučním titulem. Stížnost brojí prý tedy proti doručenému platebnímu příkazu a nikoli proti jednání výkonného orgánu, jehož postup při provádění exekuce byl pouze důvodem ku stížnosti. Druhá stolice odmítla rekurs podaný dle §u 65 ex. ř., poněvadž vymáhající strana si stěžovatele do postupu při výkonu exekuce, a v takovém případě žádati jest o nápravu podle §u 68 ex. ř. Než praví-li nyní stěžovatel, že postup výkonného orgánu byl mu jen důvodem k rekursu, který čelil, jak z prvního a posledního jeho odstavce